

[Indenrigsministeren.]

havde nær sagt selvfølgelig, inde på de samme betragtninger. Jeg vil gerne understrege, at jeg er ikke enig i de to ærede medlemmers opfattelse. Vi har en delvis fortegnelse over de arealer, kommunerne, dels købstæderne, dels amtskommunerne, dels sognekommunerne ejer, og det kan måske tilsyneladende se ud som store arealer, men vi har jo ikke nogen garanti for, at det er de rette kommuner, der har fået denne jord. Det kan jo være, at det netop er de kommuner, hvor man havde brug for at erhverve denne jord, der har været tilbageholdende. Det er også det, jeg i min fremsættelsestale har givet udtryk for, idet jeg har sagt:

„De steder, hvor kommunerne har vist tilbageholdenhed med hensyn til at bidrage til udbuddet af byggegrunde, har typisk været sådanne, som udviklingen først nu er nået til, og hvor risikoen selv ved mere begrænsede jordkøb kan forekomme betydelig.“

Netop det tager lovforslaget højde for: der kan være byer, og det kan være små byer, som skal have en byudvikling, som i sig selv måske ikke er særlig stor, men som for en kommune med et relativt lille antal indbyggere kan blive en for stor opgave at løse, således at den viger tilbage for at løse den, og at det derfor er nødvendigt at yde den nødvendige finansielle støtte.

Det ærede medlem hr. Jacob Sørensen var også inde på spørgsmålet, om det var nødvendigt, at de undtagelser, der er i lovforslagets § 4, skulle være identiske med dem, der var i den højtærede landbrugsministers forslag. Jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig i, at det er helt nødvendigt, at de almindelige betingelser om arv og søskende o. s. v. er identiske. Det kan ikke være rimeligt, at der i lov om forkøbsret til steder uden for inder- og mellemzoner gælder én regel og i inder- og mellemzoner en anden regel. Det kan heller ikke være rimeligt administrativt at have forskellige kriterier, det vil gøre det alt for besværligt.

Jeg må derfor forstå, at dér, hvor det ærede medlem kan mene, at der måske skulle være en forskel i undtagelserne mellem landbrugsministerens forslag og mit forslag, må være, hvor man sætter grænsen ved 6.000 m². Det kan vi snakke om, det vil nok kunne ændres, hvis det ærede medlem ønsker det. Jeg er ikke sikker på, at vi ønsker det ændret i samme retning, men vi kan snakke om det. Det kunne nok ændres, uden at det voldte alt for store besværligheder administrativt.

Det ærede medlem var desuden inde på spørgsmålet om den finansieringsstøtte, som lovforslagets kapitel II indeholder, en finansieringsstøtte, hvorefter statskassen, når de første 5 år er betalt af kommunerne, kan påtage sig rentebyrden, og det ærede medlem spørger så, hvor meget det vil koste. Jeg har ikke nogen nøjagtige tal for, hvad det kan komme til at koste, det må givetvis være en rammebevilling, og den rammebevilling må være af en sådan størrelsesorden, at den står i et vist forhold til det ønske, staten har i at fastholde den jord, kommunerne har købt igennem forkøbsretten. Det ærede medlem sagde, at man skulle skåne den hårdt trængte statskasse. Hvis man gør det, ja, så er det, hvis kommunerne vil beholde jorden og den ikke skal gå tilbage til privat eje, fordi den ikke kan bruges i en byudvikling og dermed gå tilbage til det, jeg vil kalde for privat spekulation, kommunekasserne, der skal klare det. Jeg har indtryk af fra andre forhandlinger her i salen og i udvalgsværter og ligeledes fra mine erfaringer i indenrigsministeriet, at det just ikke er, skal vi sige kommunerne, der i øjeblikket er bedst stillet økonomisk. Men det ærede medlem må jo huske på, at det tilsagn om renteletelse, der gives fra statens side, er begrænset. Det er ikke sådan, at man siger til kommunerne: køb, hvad I vil, og hvad angår det, I ikke kan få solgt i løbet af 5 år, så betaler vi, hvad det koster at ligge med det. Så enkelt er det ikke, ærede medlem. Det ærede medlem må huske på, at § 11, stk. 2, indeholder en ret væsent-